

Čeladenský zpravodaj

SPECIÁLNÍ VYDÁNÍ * prosinec 2021

NEMOCNICE ČELADNÁ OD ROKU 1990 PO DNEŠEK

17. listopadu 2021, tedy v den, kterým si připomínáme již 32 let od sametové revoluce a 82 let od uzavření vysokých škol nacisty, jsem se rozhodl, že se pokusím napsat tento příběh o jednom zdravotnickém zařízení v naší obci, které se letos stalo terčem nenávistních útoků, lží a vydírání od lidí, kteří by rádi otočili kormidlem vývoj obce Čeladná a přizpůsobili ho svému pohledu na svět.

Jedni z upřímné a jen velmi špatně ukryté nenávisti ke mně, vedení obce či zastupitelstva, a to snad už od roku 2000. S těmi druhými se, bohužel, naše polistopadová doba nedokázala vypořádat vůbec - s udavači (nejen v dresu STB), kteří udávali své kamarády, s nimiž hráli na kytky, jezdili na „cündry“, na lyže, do škol, protože jsme to o nich nevěděli. A tak dnes disident pracuje ve prospěch stbáka, zkrátka jako ve filmu z devadesátek: „nová doba, nová doba, host vyhazuje vrchního“.

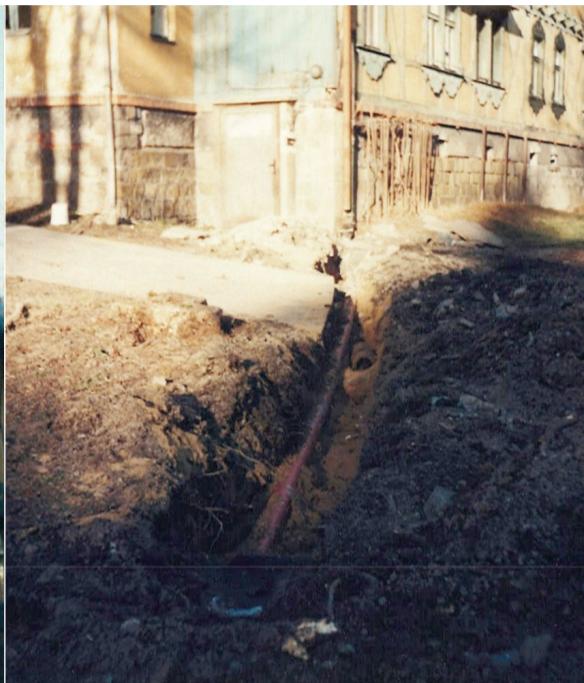
Sám jsem lidově řečeno zůstal jak opačný, když krátce poté, co jsem se stal místostarostou, přišel do mé kanceláře člověk, kterého jsem znal celý život jako slušného člověka. Angažoval se v lyžování a trénoval omladinu na sjezdovce Ploština, dnešní Boboffka. Znali jsme se dobře. Sdělil mi jméno chataře, jehož rodiče měli chatu nad námi, který měl být agentem STB. Řekl mi, že když zůstal jeho syn v zahraničí, ze dne na den musel opustit své vedoucí místo u kriminálky ve F-M, jak s ním režim zatočil. A taky jiné „drobnosti“, které jsem si uchoval.

Přišel mne před tímto „chatařem“ varovat. Přiznám se, že jsem mu to tenkrát moc nevěřil. Za nějakou dobu jsem narazil v novinovém stánku na Cibulkovy seznamy a koupil si je. Zvědavost mi nedala, chtěl jsem vědět, zda věci řečené o Prosovi jsou pravdivé a zda to nemůže být všechno jinak. Ne, nespletli se, agent STB s krycím jménem Petr si tam pěkně hověl na jednom z řádků. Tlouštka Cibulkových seznamů dávala tušit, že společnost byla podobnými lidmi prolezlá jako rakovina, a tyto zhoubné nádory se v začínající polistopadové společnosti rychle zorientovaly.

Bývalý režim si je náramně vyškolil. Uzávěrání jím zůstalo v krvi a cholení přes mrtvoly k získání prospěchu pro ně bylo jako dát si ráno kafe, teď však nikoli v boji s vnitřním nepřítelem, který „rozvracel socialistickou společnost“, ale naopak s cílem co nejrychleji zbohatnout, vysát, chceť-li vytunelovat a zaprodat tuto zemi a její občany, kteří než se rozkoukali, přišli přes noc o všechno, ale především o iluze, že bude někdo za své činy z minulosti patřičně potrestán. Předhodilo se páru obětních beránků, odškodnilo se páru obětí zrůdného režimu, ale jinak ticho po pěšině!

Stbáci měli totiž nejen náramnou průpravu, včetně patřičného proškolení, ale také po skartaci některých svazků měli své kontakty takřka všude.

Ne všichni však byli důležití, možná snad nebyli ani tolik chytří, aby se

Tak to vypadalo v areálu nemocnice v polovině 90. let minulého století. Najdete deset rozdílů oproti dnešku?

do skartačního procesu dostali, jiní naopak byli rodicůmu se režimu nějak prospěšní. Petru Cibulkovi se podařilo zmapovat a vytvořit jejich seznam, a tak vznikly ony Cibulkovy seznamy. Zpočátku byly dehonestovány, aby se později naopak zjistilo, že se až na výjimky nemýlily.

Jeden z nich (s krycím jménem Petr), který žil v Čeladné od mládí a žije v naší obci dosud, se rozhodl - po prvním veřejném projednání revize územního plánu v roce 2020 - zbavit

MUDr. Bajgar to odmítl, ale..., ale teď již pěkně popořadě.

SAMETOVÝ LISTOPAD

V roce 1990, v revoluční době, jsem se stal jedním z pěti mluvčích občanského fóra v naší obci. V té době „rekonstruovaný“ okresní národní výbor ve Frýdku-Místku začal úřadovat a připravovat okres F-M na první svobodné volby v zemi. Ředitelům podniků byla vyjadřována důvěra, což se stávalo jen zřídka, zkrátka vítěz, jak je

vyhrálo drtivě Občanské fórum, ale ještě předtím si parlament, ovládaný komunisty, paradoxně zvolil za prezidenta Václava Havla, kterého dříve poctivě hlídali stěbáci, a když „zlobil režim“, tak jej zavírali do vězení.

PRVNÍ POLISTOPADOVÉ ZASTUPITELSTVO

Na podzim, v listopadu 1990, proběhly také první svobodné komunální volby v naší zemi a jejich městech a obcích. Já byl zvolen do obecního zastupitelstva za Československou stranu lidovou a později se také stal jejím členem.

Nikdo, až na pár výjimek, neměl žádné zkušenosti z komunální politiky. Byla to pro nás opravdová škola života, moc jsme toho o fungování a spravování obcí nevěděli, ale dělali jsme to se zápalem při vědomí, že nejde jen poukazovat na nedostatky předchozího režimu, jako jsme to hlásali na shromážděních Občanského fóra (OF), ale je potřeba obec posouvat dopředu. To ještě samosprávy rozhodovaly v intencích a významu onoho slova „samospráva“, dnes by nejradejší Ministerstvo vnitra samo rozhodovalo, co máme jako samosprávy dělat.

KOMU SLOUŽILA MALÁ PRIVATIZACE?

Jednou z prvních etap, která započala rozsáhlý proces privatizací v Československu po roce 1990, byla malá privatizace. Měla za cíl postavit na

SLOVO STAROSTY

Vážení občané,

jako každý rok Vám posíláme malý vánoční dárek - obecní kalendář. Věřím, že Vám fotografie ze života naší obce dodají energii a že Vás bude kalendář úspěšně provázet celým rokem 2022.

Tentokrát ke kalendáři připojujeme ještě „speciální vydání“ Čeladenského zpravodaje jako reakci na zatím poslední z řady letáků. Jeho anonymní autoři obviňují a očerňují nejen mne (na to už jsem si koneckonců zvykl) a naše obecní zastupitelstvo, ale zejména dehonestují dlouholeté úsilí MUDr. Milana Bajgara a MUDr. Romana Dudyše o rozvoj Beskydského rehabilitačního centra. Ty lží lidí, kteří nemají špetku cti, aby se pod své názory podepsali, nesmí zůstat bez odezvy. Jak se dočtete v tomto „speciálu“, historická úloha Milana Bajgara a Romana Dudyše byla přesně opačná, než jak ji autoři letáku popisují - nebýt jejich nezměrného úsilí, byla by dnes v areálu „nemocnice“ v lepším případě průmyslová zóna, ale pravděpodobně jen ruiny zašlé slávy.

Zprávu o novodobé historii „Nemocnice v Čeladné“ (která je na rozdíl od anonymního pamfletu založená na prokazatelných fakttech) zároveň můžete číst nejen jako obhajobu doktorů Bajgara a Dudyše a zaměstnanců této nemocnice i kroků obce, ale také jako popis událostí kolem úspěšného boje o záchranu našeho zdravotnického zařízení, které je už od nepaměti klenotem Čeladné, ať už šlo dříve o Lázně Skalka, později o vyhlášenou porodnicí nebo nyní Beskydské rehabilitační centrum, které dává práci více než 250 obyvatelům Čeladné a okolí a vrací zdraví lidem z celé republiky.

Přeji Vám milostiplné prožití vánočních svátků a pevné zdraví do roku 2022.

Jan Bajgar

Areal dřívější Nemocnice Čeladná s restaurací U Sestříček před lety...

...a stejně prostranství Beskydského rehabilitačního centra dnes

Léčebný dům Dr. Storch i s novou budovou po velkorysé rekonstrukci, která mnohonásobně zvýšila komfort pacientů

nohy živnostenský sektor, který byl po únoru 1948 zcela zlikvidován.

Novy nabývatel získával provozovnu, zařízení a zásoby výhradně za peníze, licitaci ve veřejných aukcích. Závazky se na vydražitele nepřeváděly, ty zůstaly mateřskému podniku, které se o to hůře jako zbytky podniku prodávaly. Ach, to byl Klondajk pro dobře informované a proškolené z předlistopadového režimu!

Dovedete si jen stěží představit, kdo si z normálního platu (průměrná hrubá mzda se pohybovala okolo 3 tisíc korun) mohl něco takového pořídit. Veksláci, lichváři a jiní šejdři nabývali provozovny, které obrazem ruky prodávali těm, kteří v nich léta pracovali, ale kteří hotové peníze neměli a výřizování v bankách bez patřičných koneků by trvalo dlouho. Měli pro ně pochopení a vždy připravené peníze a vysoký úrok. Těm šťastlivcům, kteří se přece jen nakonec k úvěru dostali, pak na dlouhou dobu zůstaly jen vysoké úroky, tvrdá práce, dluhy a ve finále oči pro plác, protože mnozí zkrachovali a přišli o majetek, kterým bankám ručili.

Sám jsem se byl ze zvědavosti na jedné takové aukci podívat a zíral jsem jak Alenka v říši divů. Dražil se novinový stánek. Před vstupem do sálu plného lidí pár týků ověšených zlatými řetězy zájemce o licitaci upozorňovalo, že pokud jim dají „pajdu“, tedy padesát tisíc (roční plat hódně dobře placeného zaměstnance), nebudou při licitaci přihazovat. I tak se stánek vydražil za takřka tři čtvrtě milionu korun. Vydražitel se radoval, že stánek je na skvělém a frekventovaném místě. No když jsem jel okolo za rok, naproti přes ulici již stál konkurenční stánek a bylo po výhodě. Podpultové časopisy, tvrdé sparty aj. sortiment skončily a fertig.

JAK SE PRIVATIZOVALO V ČELADNÉ

Naše obec také musela dát do malé privatizace vybavení a zařízení restaurace a vinárny na koupaliště, což se nakonec ukázalo tím pověstným hřebíčkem do rakve celého areálu koupaliště. Tyto aukce skončily

rokem 1993. Tím ukončují ve zkratce začátek devadesátek a plynule přejdu k naší nemocnici.

NEMOCNICE POPRVÉ: ZŘIZOVATELEM SE STÁVÁ OBEC ČELADNÁ

Nemocnice Čeladná s poliklinikou ve Frýdlantě nad Ostravicí byla pobočkou okresní nemocnice ve Frýdku-Místku. Do roku 1995 byla v majetku státu. Po roce 1990 se začala na okresním úřadě ve Frýdku-Místku na odboru zdravotnictví rodit nápad, že by se nemocnice vymula z tohoto komplexu okresního ústavu národního zdraví (OÚNZ) a posloužila „dobré postavenému kapitalistovi“, který by z ní zbudoval podhorskou kliniku pro vybranou klientelu, jako byly už v té době například v Rakousku.

Jak už to v našich končinách bývá, tato informace prosákla do naší nemocnice a paní ředitelkou MUDr. Danuší Klečkovou jsme byli požádáni o pomoc při organizování petice a sbírání podpisů za její zachování v celé spádové oblasti této nemocnice. Mnozí naši občané a členové našeho zastupitelstva se do sbírání podpisů zapojili. Nicméně odbor zdravotnický nás bohorovně přehlízel.

Na jedné schůzce s paní ředitelkou padl návrh, že existuje možnost, že se zřizovatelem nemocnice stane obec, ale bude to znamenat obrovskou zátěž pro její rozpočet. Nakonec nám pro zachování nemocnice nezbýlo nic jiného, než se vydat touto strasné cestou. O zřizovatelskou funkci obce k tomuto zařízení jsme museli okresní úřad požádat, a to se také stalo.

V průběhu projednávání došlo k odvolání ředitelky nemocnice MUDr. Klečkové a zároveň probíhaly „masáže“ zastupitelů, velmi podobné těm, jakých jsme dnes v obci svědky ze strany právních zástupců developerů. Zastupitelům se podsovaly informace, že to pro obec bude velká finanční zátěž, kterou obecní pokladna nemůže zvládnout, že nám nezbude nic jiného než obec zadlužovat (nápadně podobná situace jako s nákupem hotelu Prosper) a že poneseme i trest-

ně právní odpovědnost, pokud se lékařům při operacích něco nepovede.

Nešlo však o záměrně profesionálně vykonstruované lázi, které se objevují v pamfletech zaplívajících vaše schránky dnes - tenkrát to byla pravda. Všem zastupitelům tehdy toto riziko hrozilo, ale my se jej nebáli podstoupit. A budoucnost nakonec ukázala, že to bylo správné rozhodnutí.

Odbor zdravotnictví pochopil, že pátu kolonu, která by tento proces zastavila, se mu nepodaří v zastupitelstvu ani mezi občany v obci vytvořit (rozdíl oproti dnešku) a rozholil se nakonec s obcí dohodnout. Sice ještě v poslední křeči nabídlo městu Frýdlantu nad Ostravicí, že poskytne dotaci na rekonstrukci a dostavbu rozestavěné polikliniky, když zastupitelstvo požádá o převedení zřizovatelské funkce na město. Podařilo se jim docílit, že Nemocnice Čeladná s poliklinikou ve Frýdlantě nad Ostravicí nakonec o tuto frýdlantskou polikliniku přišla. Tímto krokem, jak se v budoucnu ukázalo, přišla čeladenská nemocnice i o nezanedbatelné příjmy z pronájmu ambulancí, které byly v nastaveném zdravotnickém systému výdělečné. Pro nemocnici se to ve svém důsledku stalo v dalších letech klíčové, nedostatek finančních prostředků a nastavené platby zdravotnického systému a zdravotních pojišťoven také přispěly k zániku gynekologického oddělení a porodnice v nemocnici.

Frydlantskí zastupitelé - nelze se jim divit - spinili tenkrát úlohu mouřenína, byť požadované prostředky na dostavbu a rekonstrukci nakonec město stejně všechny nedostalo. Odtržením Polikliniky ve Frýdku-Místku v roce tuším 1992 se tak nejen začala psát poslední kapitola okresního ústavu národního zdraví (OÚNZ), ale i trnitá cesta obce, aby zřizovatele. Lehké to nebylo ani pro zaměstnance nemocnice, chyběly peníze na platy, zdravotnické vybavení bylo morálně i fakticky zastaralé, přístroje nebyly nahrazovány modernějšími, protože se na to nedostávaly finanční prostředky a obec na tom nebyla tak dobře, jako je tomu dnes.

Takto vypadal dnešní „Dr. Storch“ v polovině devadesátých let

Lékaři se proto obrátili na občana Prose, někteří jej měli chvíli i za budoucího mecenáše tohoto zařízení. Ten se s nimi setkal a po vyslechnutí jejich nároků na zastaralé vybavení jim celkem logicky poradil, ať každé oddělení sepise, co potřebuje, a pak mu mají tento seznam předat, že se podívá, co by se s tím dalo dělat. Nakonec však zůstalo jen u sepsání těchto požadavků.

Toho pořád souboje s lékařskou komorou. Pokud byla nemocnice součástí OÚNZ, tak nikomu nevadily například krevní konzervy uložené v ledničkách, ale pak začalo vadit všechno. Nějaké peníze okres občas uvolnil, takže se podařilo vybudovat a kolem roku 1994 i zprovoznit jednotku intenzivní péče, ale jinak nemocnice živořila a nezřídka se stávalo, že se zpožďovaly výplaty zaměstnanců, o odměnách ani nemluvív.

Odbory si naštěstí uvědomovaly, že doba není lehká. Odborářům i zaměstnancům je třeba poděkovat, že příliš „netlačili na pilu“ a neztrpčovali už tak nelehký úděl ředitelům nemocnice nebo svému zřizovateli.

NEMOCNICE PODRUHÉ: PRIVATIZACE

Po návštěvě nemocnice exmístostředou vlády MUDr. Miroslavem Mackem padla kacířská myšlenka, že bychom mohli toto zařízení získat z majetku státu do majetku obce v privatizačním procesu, který v naší zemi probíhal. To by obci umožnilo hledat také strategického partnera, který by se účastnil její modernizace a dalšího rozvoje.

Do vyhlášené soutěže na prodej státního podniku Nemocnice Čeladná se přihlásilo několik privatizačních projektů, některé se chtěly zdravotnictví věnovat, jiné chtěly naopak toto zařízení využít např. na vybudování dílen, ve kterých by handicapovaní občané vyráběli dřevěné hračky, které by se prodávaly ve Švédsku, kde se na tom daly údajně vydělávat slušné peníze apod. Jejich autoři slibovali hory doly, jak budou participovat na obecních projektech, stejně, jak to známe z dneška u developerů.

I lékaři z naší nemocnice zvažovali podání privatizačního projektu s celkovou nabídkou cca 25 000 000 Kč. Údajně již měli dokonce s bankou dohodnutý úvěrový rámec na zaplacení kupní ceny. Naopak Čeladná si jako jediná dovolila podat privatizační projekt na bezúplatný převod na obec. Jednání se vedla i s lékaři, aby úvěro-

vý rámcem dohodnutý s bankou raději využili na modernizaci a vybavení nemocnice novými přístroji.

Obec v této soutěži nakonec uspěla a dne 1. 10. 1995 byla podepsána SMLOUVA O BEZÚPLATNÉM PŘEVODU MAJETKU DO VLASTNICTVÍ OBCE mezi FONDEM NÁRODNÍHO MAJETKU ČESKÉ REPUBLIKY a OBCÍ ČELADNÁ.

Obec tak do svého majetku získala nejen všechny movité a nemovité majetek (v účetní hodnotě něco přes 25 milionů korun), ale také poměrně velké závazky ve formě dluhů tohoto zařízení u bank, dodavatelů léků, potravin i energií, což také zchladiло naše počáteční nadšení ze získaného majetku.

HLEDÁNÍ PARTNERŮ

Začali jsme iniciovat jednání s okolními obcemi s cílem vytvoření akciové společnosti. Čeladná by do ní vložila majetek v hodnotě více než 25 milionů korun a ostatní obce by mohly vložit své podíly dle velikosti. Podíly by byly stanoveny poměrně přesně, totiž z procentního oblezenosti nemocnice občany z jednotlivých sousedních obcí. Tyto prostředky by posloužily k úhradě nemalých dluhů a zároveň k postupné modernizaci zařízení. Všechny obce ze spádové oblasti nemocnice nám sice vyjádřily solidaritu, ale to bylo tak asi všechno. Navíc v té době chtělo jít město Frenštát pod Radhoštěm svou cestou a v lokalitě „Sibirie“ plánovalo stavbu vlastní nemocnice.

Při jednáních správní rady VZP ve FM, ježimž jsem byl tuším od roku 1994 také členem, jsem zaslechl informaci, kterou mi následně potvrdil MUDr. Slavomír Černý: že v regionu již existuje a je úspěšně provozována soukromá nemocnice v Trinci – Nemocnice Podlesí, spol. s r.o. Jedním z jednatelů této společnosti byl MUDr. Roman Dudys, dnešní spoluuvlastník Beskydského rehabilitačního centra. Pan doktor Černý mně na něj dal telefonní číslo, a to byla nejen výhra pro naši nemocnici, to byla, jak se říká, prostě třída (promiňte, pane doktore) do černého.

Jedné soboty v únoru roku 1996 jsme se setkali na staré radnici a během více než hodinového rozhovoru se mi dostalo příslibu, že pošle svého člověka (MUDr. Marka Potysze), který projde hospodaření nemocnice a podle toho se společnost rozhodne, zda přijme nabídku obce na pronájem tohoto zařízení. Na přelomu března a dubna mi na dveře kanceláře zaklepal muž, který se musel hodně sehnout, aby si nerozbal hlavu. Představil se jako Potysz, že ho posílá doktor Dudys, aby se podíval na vykazování výkonů pro pojišťovny, ale i na hospodaření naší nemocnice. V nemocnici jsem ho představil paní ředitelce Nadeždě Vícenecové.

Po několika dnech byla jeho mise v nemocnici u konce. Před odjezdem mi telefonicky sdělil, že stav hospodaření zařízení je tristní a nejlépe bylo zařízení zavřít.

SPÁSNÝ TELEFONÁT

Poté se ozval doktor Dudys, že byl informován doktorem Potyszem, jak to v našem zařízení funguje, tedy spíše nefunguje, ale také se vyslovil, že vše

Architektonicky jedinečný Léčebný dům Ondřejka postupně chátral

Citlivá rekonstrukce v režii BRC zajistila, že může pacientům sloužit i nadále

K nepoznání se změnily také interiéry, které slouží pacientům i personálu. Takhle vypadaly před lety.

Vkusnou proměnou prošly všechny historické areály bývalé nemocnice včetně vily Běla

projedná se svými společníky a ozve se. Po několika dnech, které mi případaly jako celá věčnost, mi zavolal a předběžně příslíbil, že pokud se zezenou ředitelé, půjdou do toho rizika a naši nemocnici si pronajmou.

Koncem dubna mi doktor Dudys oznámil, že se mi přijede představit nový ředitel, který se jmenuje Milan Bajgar a rozjízděl lázně v Klimkovicích. Stalo se. Po úvodním přivítání a zdvořilostní kávě mi doktor Milan Bajgar sdělil, že si od jeho návštěvy nemáme moc slibovat, že ještě závazně doktorovi Dudysovi nic neslíbil. A požádal mne, zda bych jej doprovodil do nemocnice a seznámil

s jejím vedením.
Odjeli jsme do nemocnice, kde po vystoupení z auta sebral ze země poválující se papír a donesl jej do koše. V duchu jsem si pomyslel něco o předvádění, za což jsem se mu později v duchu mnohokrát omluvil, protože to dělá dodnes. Po několika dnech mi zavolal, že mu sice bylo

řečeno, že je to špatné, ale takovou skutečnost neočekával ani v nejčernějším snu. Se slovy, že zřejmě z jeho angažmá u nás nic nebude, jsme se rozloučili. Klel jsem jako špaček a zavolal panu doktorovi Dudysovi, co jsem se právě dozvěděl. Z jeho hlasu jsem poznal, že i on byl překvapen,

ale nikoli zaskočen. Slíbil, že se ještě ozve a ukončil hovor.

Byly to dlouhé dny, než se doktor Dudys ozval, s tím, že se mu podařilo doktora Bajgara přesvědčit, a požádal, aby náš právník připravil návrh nájemní smlouvy, která byla posléze po vzájemném dohodě koncem května 1996 uzavřena. Tehdy, před pětadvaceti lety, mi příručení ohce poprvé

dvaceti lety, mli při názvu obce poprvé spadl kámen ze srdce.

Oba pánonové samozřejmě přišli i na veřejné zasedání zastupitelstva, kde se představili našim občanům. Na onom zasedání tenkrát zazněla „prorocká slova“, že pokud tito dva (Bajgar a Dudys) s areálem nemoc-

Autor tohoto výroku se dožil požehnaného věku, bezmála 94 let, a od loňska je na pravdě Boží. Ale jeho „prorocká“ slova se vyplnila.

Pokud si někdo myslí, že Baigars Dudysem dostali do vínku zlaté vejce, může se o původním stavu přesvědčit na fotografiích..

PROČ SE ZRUŠILA PORODNICE?

V průběhu června 1996 bylo rozhodnuto o zrušení gynekologického a porodního oddělení. K tomuto kroku vedení nemocnice přiměla nejen nízká porodnost, ale i nedostatečně stanovené finanční úhrady za tyto výkony proplácené zdravotními pojišťovnami, které přitom nezohledňovaly velké náklady spojené s provozem oddělení. Na směnách se muselo „držet“ mnoho odborníků (např. neonatolog, dětský lékař, anestezioleg, operatér).

ať již na uchovávání krve či zastaralé rentgenové oddělení, nelibila se ani špatná kanalizace a jiné. Samozřejmě jediné, co i té době „vydělávalo“, byla potratová turistika, ale z tohoto „byzynysu“ toho do kasy nemocnice moc nedoputovalo. Operační sál byl bývalým vedením pronajat lékařům za mrzký peníz, ale veškeré náklady šly na vrub nemocnice.

Navíc se po nástupu Nemocnice Podlesí a reditěle Bajgara zjistilo, že některé porody a narozené děti, rozuměje stejná rodná čísla, se v předchozím období vykázaly vícekrát a také byly vícekrát pojíšťovnami proplacený. Kontrolní oddělení pojíšťoven to odhalila, takže nakonec museli být všichni rádi, že to nebylo klasifikováno jako podvod. Nicméně pojíšťovny požadovaly vrátit neoprávněně vyplacené peníze, což nebyla pro provoz nemocnice nikterak zanedbatelná částka. Nakonec se alespoň po intervencích podařilo docílit, že pojíšťovny nevymáhaly penále.

To byly rozhodující důvody, které vedly ke zrušení oblíbeného gynekologicko-porodního oddělení. Naše matrika zůstane již navždy připomínkou, že se v tomto zařízení v Nemocnici s poliklinikou v Čeladné od roku 1953 do poloviny roku 1996 narodilo 32 441 dětí.

TĚŽKÉ ROZHODNUTÍ

TEŽKE ROZHODNUTÍ
Stáli jsme s čerstvě nastoupeným ře-
ditelem opravdu před těžkým rozhod-
nutím. Já se zde nenařodil, takže ne-
mám k porodnici osobní vazby, zato
mám krabici od bot plnou anonymů,
z nichž ty nejslušnější posílaly „čobo-
la“ na Slovensko.

I dnes, s odstupem času, však mu-
sím říct, že bych se při rozhodování
o zrušení porodnice zachoval stejně.

Křížovka o cenu

Vyluštěnou tajenu pošlete na adresu zpravodaj.celadna@seznam.cz. Vítěz získá poukázku na 500 Kč do restaurace U Sestříček v BRC

Jak je patné z mnoha archivních snímků, stav většiny budov v areálu byl tristní. V posledních letech se areál BRC změnil k nepoznání.

ních oddělení, nebo riskovat, oblíbenou porodnice zrušit a čekat, že se alespoň podaří zachránit zbývající oddělení a jejich zaměstnance. Což se nakonec podařilo. O práci tak nepřišli ani zaměstnanci zrušené porodnice, kteří přešli na jiná oddělení. Dodnes jsem přesvědčen, že jsme oba svými rozhodnutími přispěli k tomu, že toto zařízení, dnes již Beskydské rehabilitační centrum, přináší práci více než 250 zaměstnancům.

CINKÁNÍ KOSTLIVCŮ

Po zrušení tohoto oddělení se před koncem roku 1996 sešla rada obce na jednání u ředitele Bajgara s tím, že bude nutno upravit nájemní smlouvy.

Pan ředitel nám společně s paní Vícenecovou poprvé představili číslo, která nám v plné nahotě odhalila výsledek hospodaření státního podniku Nemocnice Čeladná, který jsme sice dostali bezúplatně, ale s obrovskými dluhy. Cinkání těchto kostlivců ve skříně mi pak ještě dlouhou dobu rezonovalo v uších.

Počátkem roku 1997 jsem se sešel na schůzce se společností AGEL, společnost s ručením omezeným (jedním z jednatelů byl MUDr. Dudys) a ředitelem nemocnice doktorem Bajgarem, abychom projednali možnosti

řešení aktuální situace. Po dlouhých, tvrdých, ale nanejvýš korektních jednáních jsme se dohodli, že právní zástupci obou stran (my měli vynikajícího právníka JUDr. Bedřicha Vymětalíka) připraví novou nájemní smlouvu s těmito parametry: doba trvání 50 let, nájem ve výši 2 200 000 uhrazený jednorázově po podpisu smlouvy. Nájemci na sebe převezmou všechna práva a povinnosti (včetně dluhů a závazků), které se k nemocnici vztahují, a také dle §250/1 Zákoníku práce přejdou na nájemce, tedy na společnost AGEL, práva a povinnosti z pracovních vztahů.

Smlouva byla uzavřena k 1. 5. 1997, její součástí byl i způsob odepisování majetku včetně pořizování investic, které by měly být nad určitou částku pořizovány se souhlasem obce a budou vypořádány po skončení nájemní smlouvy.

Dva měsíce po podpisu a měsíc od účinnosti smlouvy přišla povodeň, která napáchala velké škody i v nemocnici, ale nikdy za celou tu dobu od společnosti nezaznělo, zda by jí obec nemohla finančně na něco přispět.

OMEZOVÁNÍ LŮŽKOVÉ PĚČE V ČESKU

V roce 1997 započal v naší zemi regulovaný pokles nemocničních lůžek a v polovině roku 1997 byla zahájena výběrová řízení na poskytování akutní lůžkové péče, která se nevyhnula ani našim nemocnicím.

Dostala sice na přechodnou dobu čas, aby se připravila na pokles počtu akutních lůžek. Snížení počtu akutních lůžek by znamenalo ale také méně peněz z úhrad od zdravotních pojišťoven, což by ve svém důsledku mohlo skončit propouštěním zaměstnanců.

Při vší té smůle jsme ale měli štěstí, protože v té době procházel rekonstrukcí interní oddělení frýdeckomístecké nemocnice.

Nabídli jsme okresnímu úřadu, že po dobu rekonstrukce v nemocnici ve Frýdku-Místku naše nemocnice v Čeladné zachová a naopak ještě navýší počet interních lůžek, abychom uspokojili pacienty ze spádové oblasti frýdeckomístecké nemocnice. Součástí návrhu byla i následná transformace na odborný léčebný ústav (OLÚ), které nebudeme bránit okresní úřad ani ministerstvo.

Tento náš návrh byl nakonec po tahanicích přijat nejen okresním úřadem, ale i Ministerstvem zdravotnictví, a já bych rád za to poděkoval paní ministryni MUDr. Zuzaně Roithové.

Dodnes nelituji, že jsme se s nájemcem, společností AGEL, takto rozhodli, neboť tlak na rušení akutních lůžek a likvidaci malých nemocnic, podobných, jako jsme měli v Čeladné, byl enormní.

CELKOVÉ INVESTICE PŘES PŮL MILIARDY

Došlo ke vzniku Beskydského rehabilitačního centra, odborného léčebného ústavu. Koneckonců tradiče lázní tady byla již od roku 1902 a tak vzniklo zařízení, jaké známe například v Hrabyni či Kladruzech. Následovala vypjatá jednání se zdravotními pojišťovnami. Nakonec jsme se dohodli nejen

s VZP, ale i s ostatními pojíšovnami. Nové tisíciletí tak přivítalo v Beskydech nové zdravotnické zařízení – Beskydské rehabilitační centrum, spol. s r.o. (BRC, jako odborný léčebný ústav, zaměřený na léčbu pacientů s nemocemi pohybového, oběhového a nervového ústrojí).

Smluvní vztah mezi obcí Čeladnou a BRC stanovil podmínky pronájmu obecního majetku a vytvořil zároveň předpoklady pro rozvoj rehabilitačního centra a pro postupné zhodnocení obecních nemovitostí a pozemků. Za několik málo let se podařilo rekonstruovat většinu budov, postupně se kultivuje přilehlý lesopark, obnovil se znovunalezený Ferdinandův pramen. Za dobu působení společnosti Nemocnice Podlesí, AGEL a Beskydského rehabilitačního centra pod vedením doktora Bajgara nebyly z tohoto zařízení vytahovány peníze pro osobní spotřebu majitelů, jako jsme byli svědky v devadesátých letech, zlaté éré tunelování bank a podniků, ale všechny generované finanční zdroje byly reinvestovány zpět. Je to zřejmé na první pohled již při vstupu do lázeňského areálu.

ZPÁTKY K PAMFLETU

Nerad se opakuji, ale musím znova říct, že všechna učiněná rozhodnutí se ukázala jako nanejvýš prozřetelná, protože ani nájemce, i když soukromá firma, by nebyla schopna v následujících letech konkurovat státním, potažmo státem oddluženým krajským nemocnicím.

Záměrně zveřejněné pamfletové lži, které doputovaly do vašich schránek, sledovaly jediný cíl – diskreditaci zastupitele a radního Bajgara. Což mělo za následek, že jsem si dnes, 17. listopadu 2021, sedl k počítači, abych reagoval na pamflet rozdávaný do vašich schránek a na záměrně vytvořené diskreditací lži o tom, jak si Bajgar kupil nemocnici za 100 Kč, jak se kvůli němu postupně rušila oddělení nemocnice či jak se vyplati být zastupitelem a kamarádem pana starosty, protože máte k svému domu hned novou cestu.

A to vypadá, že starosta má stovky kamarádů – chatařů v lokalitě Střelcově nebo nad Beskydským rehabilitačním centrem, kde se taky realizovaly nové povrchy, ale z nich není nikdo zastupitelem. Kolem nich se totiž nejezdí do rehabilitačního centra za rehabilitujícími se rodinnými příslušníky.

Já nic, já muzikant. Ano, něco v tomto smyslu mi sdělil Pros na schůzce, na které ode mne zaznělo, že si myslím, že za celou kampani stojí právě on. On naopak tvrdil, že za tím nestojí, naopak že si doktor Bajgar i Dudys váží. Aby také ne! Ví totiž, že anonymní šířitelé lži v pamfletu lžou a nemají pravdu, že by Bajgar „koupil nemocnici za 100 Kč“. Jeden by i zatlačil slzu, snad se i omluvil, kdyby se čas neodvál jinak.

TELEFONÁT DO AUTA

Pojdme však vrátit čas do dne 29. září 2021, kdy jsme s paní místostarostkou jeli na kongres FORUM MUNICIPAL 2021 do Seče.

V autě mi zvoní telefon a na displeji se objevuje: MUDr. Roman Dudys. Byl pozván na vykouření přátelského dout-

obchodem Hruška s 50 domy. Stbácké metody a vydírání nezabralo, a tak nezbylo než oprášit „metodu Josepha Goebbelse“, že stokrát opaková lež se stává pravdou, a pak již tyto lži naplnily vaše poštovní schránky.

Ke všem informacím se lze dostat na katastru nemovitostí a jej s podivem, že autor pamfletu, jistě „professionálové“, včetně myslitelů a občanů naší obce v této páté koloně“, vstupují na takový tenký led, když si myslí, že za vědomé šíření lží a promluv nenesou žádnou trestně právní odpovědnost. Domnívám se, že zájem o uvedená lež na úvodní straně letáku o koupení nemocnice za 100 korun byla získána z katastru nemovitostí, kde je tato smlouva se dne 20. prosince 2013 zapsána. Nicméně i v této kupní smlouvě je mimojiné v článcích II. a IV. této kupní smlouvy zmíněno právě i ono ustanovení o finančním leasingu z roku 2003, nájmu i oné „kupní ceně“ 100 Kč.

Nemocnice Čeladná ve své „největší porodnické slávě“, což určitě znají pamětníci i některí z páté kolony, rozumí tomu, že méně již ti anonymní pišákové lživých pamfletů, kteří se tu přistěhovali před několika lety, měla v té době pouze cca 139 lůžek, v převážně čtyřlůžkových pokojích. Počátkem nového tisíciletí vznikl odborný léčebný ústav, který má dnes 250 lůžek v jednolůžkových a dvoulůžkových pokojích.

Proinvestované prostředky ve výši 0,5 miliardy korun společnosti Beskydské rehabilitační centrum, spol. s r.o. do tohoto zařízení pod vedením doktora Bajgara a Dudys jsou naopak patrnými na první pohled, když do tohoto areálu vstoupíte. To nebyly tunely jako známe z OKD, vodovodů nebo Českého piva.

Společnost BRC neparazitovala na obecním rozpočtu, nedostala žádné prostředky z kraje ani od Ministerstva zdravotnictví. Prostředky k rozvoji byly financovány většinou z bankovních úvěrů.

Jedinou pomocí, které se této společnosti dostalo, byly prostředky, které pomohly rekonstruovat léčebný dům Dr. Maye. Ty však byly získány od Švýcarské konfederace.

Přerod „staré nemocnice“ do současné podoby BRC Čeladná a její neučitelný rozvoj je možno s hrdostí nazvat „malým čeladenským zázrakem“.

Sepsáno v den, kdy si připomínáme již 32 let od sametové revoluce a 82 let od uzavření vysokých škol nacisty, tedy 17. listopadu 2021. S minulostí a privilegovanými protagonisty předlistopadového režimu, hrájícími si dnes na „poctivé byznysmeny“, se naše společnost nedokázala vypořádat. Já jsem však optimistou. Jsem přesvědčen, že to máme společně ve svých rukou, abychom tuto rakovinou i jejími novodobými metastázemi prorostlou společnost vylečili a uzdravenou mohli předat našim dětem.

Koneckonců i dnes zazníválo na Národní třídě, že nelze přijmout 17. listopad jako samozřejmost. I když teď vypínáme hruď a vytrubujeme do světa, že je to poprvé od 17. listopadu 1989, kdy komunisti nezasednou v parlamentu naší země, je potřeba svobodu bránit každý den a každý měsíc, na kterém pracuje. Ono totiž stbáci a jejich páté kolony, včetně všude přítomných zneuznaných jedinců, stále čekají na vhodnou příležitost a současně šíří zájmě lži a dezinformace s jediným cílem – diskreditovat slušné lidi.

Tito samozvanci se tak rádi pasují do role novodobých „spasitelů“. Jsou posedi radami, jak by to měli všichni ostatní dělat. Oni by to také tak rádi dělali, jen kdyby to uměli.

Byly časy, kdy se zdálo, že v areálu už ani tráva neporoste. Všechno naštěstí dopadlo úplně jinak a dobře.